

Cái Gọi Là Võ Quyết Dây Gấp Móng Tay Cùn

Contents

Cái Gọi Là Võ Quyết Dây Gấp Móng Tay Cùn	1
1. Chương 1: Cái Gọi Là Gặp Nhau	1
2. Chương 2: Cái Gọi Là Động Tình	3
3. Chương 3: Cái Gọi Là Gặp Lại	4
4. Chương 4: Cái Gọi Là Âm Mưu – Dương Mưu	6
5. Chương 5: Cái Gọi Là Vật Hạp Theo Loài	7
6. Chương 6: Cái Gọi Là Tiết Kiệm	9
7. Chương 7: Cái Gọi Là Liên Hoàn Kiếp Nạn	10
8. Chương 8: Cái Gọi Là Thuốc Đắng Dã Tật, Tai Nạn Gián Tiếp	11
9. Chương 9: Cái Gọi Là Hồ Đồ	11
10. Chương 10: Cái Gọi Là Cạo Lông, Lột Da	13
11. Chương 11: Cái Gọi Là Phản Công	15
12. Chương 12: Cái Gọi Là Tình Yêu	16
13. Chương 13: Cái Gọi Là Hạnh Phúc Mãi Mãi	18

Cái Gọi Là Võ Quyết Dây Gấp Móng Tay Cùn

Giới thiệu

Thể loại: Boyslove, cổ trang, 1vs1, hài, âm ápBiên tập: Cô Nường LăngTần Hiền và Thịnh Y đều cần đến một hài tử k

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cai-goi-la-vo-QuyT-day-gap-mong-tay-cun>

1. Chương 1: Cái Gọi Là Gặp Nhau

Tần Hiền nhìn xiên mắt quả trước mắt mà khoe miệng run rẩy, nghĩ rằng: Hôm nay trời thật muốn giết ta?

Tô Bạch không chú ý tới khuôn mặt âm trầm của hắn – hoặc giả là không nhìn – kiên quyết nhét miếng quả vào tay đối phương, còn cười tủm tỉm nói:

« ăn đi, ăn đi này, đừng ngại. Không phải trẻ con đều thích món này sao? »

Tần Hiền nghĩ: Kiếp trước tu đạo nhớ những thể nào để giờ gặp phải tên này?

Chuyện là cách đây mấy ngày Tần Hiền được Tô Bạch vớt lên, vốn nghĩ rằng chỉ cần nghỉ ngơi mấy ngày dưỡng thân thể khỏe mạnh lại là có thể vỗ mông bỏ đi, ai ngờ cái tên Tô Bạch ấy cứ sống chết không cho hắn đi một mình.

« Người là một tiểu hải tử lại nghênh ngang đi trên đường không khéo bị người ta lừa mất? Nếu thể ta sẽ là thấy chết mà không cứu, lương tâm sẽ bất an, thôi, để ta đưa người trở về »

Khi Tô Bạch nói lời này về mặt chính khí hiên ngang lẫm liệt, giống như Tần Hiên không để ý dẫn đi thì y sẽ tội ác tày trời vậy. Ma xui quỷ khiến thế nào Tần Hiên lại gạt đầu.

Vì cái gạt đầu này mà giờ Tần Hiên rơi vào tình trạng dở khóc dở cười, ngoài xấu hổ còn có lửa giận bùng bùng.

Tần Hiên nghĩ: Nếu lỡ có người dám lừa gạt thì khẳng định mục tiêu sẽ là cái tên ngu ngốc Tô Bạch này! Y chính là đại biểu xuất sắc của trường phái: Bị người bán còn thay người kiếm tiền. Thật đúng là Tần Hiên hôm nay được đại khai nhãn giới, từ trước đến giờ người bên cạnh hắn toàn lũ hồ ly giả hoạt, bây giờ mới được tận mắt gặp gỡ một kẻ ngu ngốc chân chính, hàng thật giá thật.

Thì rõ, nói là bắt đầu hành trình đã vài ngày nhưng người nào có mắt đều rõ bọn họ chỉ xoay quanh một chỗ, hình như với Tô Bạch khái niệm phương hướng là con số 0. Tần Hiên bức bối nhin không nổi cố ý đưa y tới một cửa hàng điểm tâm tới ba lượt, nhẹ nhàng nhắc nhở y rằng hình như ông chủ ở đây nhìn quen quen.

Tô Bạch nhìn nửa ngày, nói: « Quả thật, vừa nhìn đã biết không phải là gian thương »

Tần Hiên thiếu chút nữa hộc máu, mà tiếp theo, khi Tô Bạch hớn hở đi mua cho hắn xâu mít quả thì đến hơi sức để phun máu hắn cũng không còn.

Dù sao, tạm thời hắn cũng chưa thể về nhà ngay được cho nên việc phí thời gian cùng tên khờ này loanh quanh ở một chỗ cũng không quá căng thẳng, đành tạm chấp nhận – Tần Hiên vừa tự an ủi vừa buồn bức cắn mít quả, không biết nên khóc hay nên cười.

Cổ nhân từng tổng kết, nếu một ngày có hai việc đen đủi xảy ra thì tất yếu sẽ dẫn theo việc thứ ba, thứ tư... cái gọi là Họa vô đơn chí còn là quá nhẹ.

Chạng vạng về chiều, trong căn phòng trọ thấp đèn mờ mờ, Tô Bạch nghiêm túc nói:

« Tiểu Hiên, ta nhận ngươi làm nghĩa tử được không? »

Tần Hiên một miệng nước trà phun sạch lên mặt Tô Bạch.

Tô Bạch lau mặt: « Ngươi thật vui mừng phải không? »

Tần Hiên thảm máng: Ngươi... mẹ nó... mắt đui sao? Ngươi thấy lão tử vui mừng lúc nào? Lão tử đây là đang khiếp sợ, khiếp sợ hiểu chưa? Thu làm nghĩa tử, từ nay về sau lão tử còn mặt mũi nào đi lại trên giang hồ?

Thấy Tần Hiên lắc đầu nguây nguẩy, Tô Bạch hỏi:

« Sao lại không? Ta đối với ngươi không tốt sao? Không phải ngươi từng nói phụ mẫu đều đã mất sao? »

Một người đầy miệng sao sao – người còn lại sao bay đầy đầu.

Tần Hiên nghĩ: đúng là phụ mẫu ta đã mất nhưng chẳng tới phiên cái tên hài tử choai choai nhà ngươi đảm đương nhiệm vụ! – Nhưng vẫn vội vàng giả một bộ dạng hiền lành nói:

« Phụ mẫu ta đã mất nhưng ta còn một ca ca lớn tuổi hơn ta rất nhiều, lần này là ta đang đi tìm ca ca. Nếu ta nhận ngươi làm nghĩa phụ, gặp ca ca rồi... sợ rằng khó xử? »

Tô Bạch giật mình: « Thì ra là vậy, ta nghĩ ngươi không có ai chiếu cố. Thật tốt ngươi còn có một vị ca ca, thật tốt »

Nói rồi hướng về hắn cười cười, Tần Hiên nhịp tim chợt loạn.

Khi ngủ Tần Hiên sống chết không chịu cùng giường, Tô Bạch chẳng thèm phí hơi nói nửa lời, vươn tay ôm lấy, soạt soạt hai tiếng tháo sạch ngoại bào của hắn, nhét vào trong chăn. Mặt Tần Hiên lúc này đỏ tựa mông khỉ, trong lòng hận ý ngập tràn. Chờ đấy, chờ nội lực trở về ta nhất định đem quần áo nhà ngươi lột sạch, một mảnh cũng không lưu.

Cứ như thế, Tô Bạch tiếp tục ngẩn ngẩn ngơ ngơ, Tần Hiên tiếp tục nhẫn nại nhìn phun máu, cứ lững thững như thể trôi qua mười tám ngày. Nói cách khác, chỉ còn hai ngày nữa là Tần Hiên có thể vỗ mông bỏ của chạy lấy người rồi.

Chỉ còn một đêm đếm ngược nữa, ai ngờ có chuyện: lần đầu tiên Tô Bạch bỏ mặc Tần Hiên ở lại nhà trọ một mình, bỏ đi đâu không rõ.

Tần Hiên nằm trên giường trừng trừng mắt nhìn lên không trung, tưởng tượng khuôn mặt ngu ngốc của Tô Bạch bay lơ lửng trên đỉnh màn: Tốt. Lén bỏ mặc ta một mình nằm đây, bỏ đi chơi, chờ nhà người vác xác về nhất định lão tử sẽ cho tiểu tử ngốc nhà người đẹp mặt... hừ hừ.

Chẳng hiểu Tần Hiên có ý thức được chẳng, bây giờ hắn rất chi là giống... Oán Phụ.

2. Chương 2: Cái Gọi Là Động Tình

Tận đến khi Thái Dương xuống núi Tô Bạch mới quay lại, y thần thờ ngồì xuống ghế, tựa như hồn phách vẫn còn mãi rong chơi chưa tìm về chính chủ.

Lúc này Tần Hiên sớm đã quên “cho nhà người đẹp mặt” là như thế nào, vội vàng hỏi:

“Tô Bạch, làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì?”

Tô Bạch nhìn hắn đến ngây ngẩn, một lúc sau đột nhiên ôm lấy hắn “oa” một tiếng, khóc rờn rờn.

Tần Hiên chưa bao giờ trải qua sự tình này, cơ mà, kể từ khi gặp được Tô Bạch thì hắn cũng đã có rất nhiều cái sự “lần đầu tiên” rồi.... Thâm tâm thở dài thật dài, Tần Hiên nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng người kia, dịu dàng an ủi nói:

“Không có việc gì, không có việc gì, ta ở đây, sẽ không có việc gì” rồi tiếp “Ai bắt nạt người? Người nói cho ta hay, chờ ngày mai ta sẽ thay người cho kẻ đó một bài học?”

Tô Bạch khóc thút thít, đứt quãng kể lể, cũng may gặp Tần Hiên là kẻ thông minh hiếm có, nghe loáng thoáng cũng hiểu đầu đuôi sự tình, cũng vì thế mà mặt hắn đen thành một khối hắc ín.

Kỳ thật chuyện chỉ cần câu đầu tiên đã hiểu: Tô Bạch thích một cô ả ở Thanh Lâu, muốn thay nàng chuộc thân ai ngờ lại bị cự tuyệt. Mỗi việc con con như thế mà chàng ta chạy về khóc chết cha chết mẹ.

Tần Hiên thực hận không thể bóp chết người này, ta ở đây rầu rĩ còn người dám chạy tới Thanh Lâu khoái hoạt!?! May mắn ả tiện nhân đó không đáp ứng, nếu không ta lập tức làm thịt các người, cái đôi gian phu *** phụ này >.< tần="" hiên="" hiên="" nhiên="" quên="" mất="" một="" sự="" kiện="" quan="" trọng,="" cô="" nàng="" kia="" vốn="" là="" gái="" lâu="" xanh,="" hơn="" nữa="" hình="" như="" chuyện="" tình="" này="" không="" có="" liên="" quan="" đến="" hắn....="" nhưng="" rồi="" tái="" liếc="" nhìn="" tô="" bạch="" khóc="" tới="" hồng="" mắt,="" đột="" nhiên="" tần="" hiên="" thương="" tiếc="" ngập="" lòng,="" một="" câu="" mắng="" cũng="" không="" thể="" thốt="" ra.="" ngẫm="" lại,="" thôi,="" quên="" đi,="" chuyện="" đến="" nước="" này="" cũng="" chỉ="" có="" thể="" đem="" câu="" nói="" của="" các="" cụ="" ra="" áp="" dụng:="" nhất="" túy="" giải="" ngàn="" sầu.="" tần="" hiên="" gọi="" tiểu="" nhị="" mang="" tới="" hai="" vò="" rượu,="" mở="" một="" vò="" đưa="" cho="" tô="" bạch,="" chính="" mình="" cũng="" cầm="" lấy="" một="" vò.="" tô="" bạch="" hào="" khí="" dâng="" trào="" lập="" tức="" miện="" to="" ừng="" ực,="" tần="" hiên="" cũng="" từng="" ngụm="" từng="" ngụm="" tiếp.="" tô="" bạch="" do="" ván="" trước,="" tới="" ngụm="" thứ="" năm="" mặt="" y="" đã="" đỏ="" rực="" thần="" trí="" lảng="" đàng.="" mơ="" màng="" nhìn="" tần="" hiên="" sắc="" mặt="" bình="" thần,="" nhẩn="" nha="" uống="" từng="" ngụm,="" thì="" thảo="" nói:="" “người,="" tửu="" lượng="" thật="" tốt.....="" hay="" là="" tiểu="" hài="" tử="" tửu="" lượng.....="" đều="" tốt="" như="" vậy="" sao?="" không.....="" sẽ="" không="" say="" sao?="" tần="" hiên="" thần="" nhiên:="" “="" ai="" nói="" ta="" là="" tiểu="" hài="" tử?="" người.....="" uống="" say?="" ngẩng="" đầu,="" thấy="" khuôn="" mặt="" hồng="" hồng="" của="" tô="" bạch,="" trái="" tim="" không="" tránh="" được="" đập="" mạnh="" một="" chút.="" tự="" nhiên,="" tô="" bạch="" sát="" lại="" gần:="" “là="" tiểu="" hài="" tử="" mà...="" đúng="" vậy="" mà...?="" tần="" hiên=""

nghĩ=" ta=" thật=" sự=" sẽ=" chết=" trong=" tay=" tên=" gốc=" này=" mất?=" tái=" thỏ=" dài=" một=" lần=" nữa,=" cam=" phận.= vượn=" tay=" kéo=" tô=" bạch=" về,=" hôn=" lên=" môi=" y.= ngu=" gốc=" thì=" vẫn=" chỉ=" là=" ngu=" gốc,=" rượu=" vào=" cũng=" chẳng=" khá=" hơn,=" tô=" bạch=" cười=" hì=" hì:=" "hì=" hì...=" người=" hôn=" ta=" ...=" trong=" sạch=" của=" ta...=" hì=" hì...=" mất=" rồi...=" tần=" hiên=" nhìn=" y:=" "thì=" ta=" đây=" chịu=" trách=" nhiệm,=" cưới=" người=" về=" tô=" bạch=" tựa=" hồ=" nghĩ=" nghĩ=" -==" nhưng=" phỏng=" chừng=" vô=" ích,=" bộ=" não=" đình=" công=" rồi=" -==" gặt=" gặt=" đầu.= tần=" hiên=" cười,=" giống=" như=" hồ=" ly:=" "vậy=" chúng=" ta=" lập=" kế=" ước=" đi,=" như=" vậy=" tương=" lai=" người=" không=" sợ=" ta=" phản=" bội=" tô=" bạch=" gặt=" đầu,=" còn=" nói:=" "người=" thật=" sự=" là=" người=" tốt=" phạt=" dậy=" rằng:=" người=" nào=" gieo=" nhân=" tự=" thân=" người=" đó=" phải=" đi=" hái=" quả,=" nhân=" quả=" tuần=" hoàn.= cũng=" có=" câu=" nói:=" người=" nào=" tạo=" nghiệp=" người=" đó=" chịu.= nói=" cách=" khác,=" rất=" nhiều=" chuyện=" chẳng=" thể=" trách=" người,=" muốn=" trách=" chỉ=" có=" thể=" trách=" bản=" thân=" hồ=" đồ,=" hoặc=" giả=" là=" ngu=" gốc.= ngày=" hôm=" sau=" tỉnh=" lại,=" đầu=" tô=" bạch=" đau=" muốn=" nứt=" làm=" đôi.= uống=" tới=" vài=" bát=" canh=" giải=" rượu=" cũng=" vô=" dụng,=" đành=" phải=" nằm=" ươn=" trên=" giường.= tần=" hiên=" ngồi=" một=" bên,=" thản=" nhiên=" uống=" trà,=" tâm=" tình=" tốt.= tô=" bạch=" hỏi:=" "hình=" như=" hôm=" qua=" uống=" rượu...=" tần=" hiên=" một=" sợi=" mi=" không=" động,=" trả=" lời:=" "người=" uống=" nhiều=" hoa=" mắt=" rồi,=" ta=" uống=" nước=" tô=" bạch=" nghĩ=" nghĩ,=" có=" gắng=" đứng=" dậy.= chẳng=" hiểu=" sao=" y=" có=" cảm=" giác=" hôm=" qua=" vừa=" mới=" làm=" ra=" chuyện=" gì=" đó=" ghê=" gớm=" lắm...=" tần=" hiên=" buông=" chén=" trà:=" "ta=" tìm=" được=" ca=" ca=" rồi,=" hôm=" nay=" ta=" về=" nhà.= vốn=" ta=" lo=" lắng=" người=" nhưng=" hiện=" tại=" xem=" ra=" đã=" khá=" hơn=" rồi.= tô=" bạch=" nghe=" xong,=" lại=" càng=" gắng=" gương=" đứng=" dậy,=" tần=" hiên=" đẩy=" y=" nằm=" xuống.= tô=" bạch=" nói:=" "ta=" đưa=" người=" về=" tần=" hiên=" đáp:=" "không=" cần,=" gia=" đình=" ngay=" bên=" ngoài,=" không=" có=" chuyện=" gì=" lớn,=" chờ=" thêm=" mấy=" ngày=" nữa=" ta=" sẽ=" quay=" lại=" mời=" người=" tới=" nhà=" chơi=" nói=" xong=" đáp=" chặn=" lại=" cho=" tô=" bạch.= đi=" đến=" trước=" cửa=" lại=" quay=" đầu=" nhìn=" y,=" cười=" cười=" -==" người=" yên=" tâm,=" chỉ=" qua=" mấy=" ngày=" nữa=" ta=" sẽ=" tới=" tìm=" người,=" tới=" lúc=" đó=" người=" muốn=" rời=" đi=" cũng=" không=" ">

3. Chương 3: Cái Gọi Là Gặp Lại

Tô Bạch đã nhiều ngày cảm thấy rất nhàm chán, mấy ngày trước đây nhất thời động tình lại bị từ chối mạnh mẽ, sau đó Tần Hiên cũng đi, ôi, quanh quanh quẩn quẩn lại chỉ mình ta với ta.

Tô Bạch hiện đứng ở đầu thuyền, một thân áo trắng theo gió bay bay, cảm giác phiêu bồng.

Lúc này một chiếc thuyền hoa nhích lại gần, một người đứng ở mũi thuyền kêu:” Trên thuyền có phải là Tô Bạch, Tô công tử?”

Tô Bạch nhìn qua, một người không quen, cao giọng nói:” tại hạ đúng là Tô Bạch, không biết các hạ là ai?”

Người nọ nói:” Chủ nhân của ta mời công tử lên thuyền nói chuyện”

Tô Bạch hỏi:” thỉnh giáo quý chủ nhân là?”

Người nọ nói:” Tục danh chủ nhân không phải là điều tiểu nhân dám nói, công tử đi lên liền biết.”

Tô Bạch không nói hai lời liền bước lên.

” Giang sơn dễ đổi ” quả thật câu nói này có đạo lý thâm sâu, ngu ngốc vẫn như cũ là ngu ngốc, cũng không biết đường lo lắng người khác bắt y đi làm thật.

Người nọ đưa y vào khoang thuyền liền lui xuống.

Trong khoang thuyền bày biện thật là hoa mỹ, khắp nơi đều như phô phang quý khí của chủ nhân nơi này.

Không gian to rộng như thế mà chỉ có một người ngồi ở trước bàn uống rượu. Tô Bạch đánh giá hần, mày kiếm lẫm lẫm, khí vũ hiên ngang, khoảng chừng 23, 24 tuổi. Người này y cũng không biết, ơ, mà khuôn mặt có chút quen thuộc.

Tô Bạch chấp tay nói:” tại hạ Tô Bạch, không biết tôn tính đại danh các hạ?”

Nam tử nhìn y cười nói:” Mới đây mà đã không nhớ rõ?”

Tô Bạch lắc đầu.

Nam tử lại nói:” Ta tên Tần Hiên Dật.”

Tô Bạch gật đầu nói:” à, Tần Hiên Dật a.....” đột nhiên nhớ tới cái gì liền chỉ vào hần:” người.....”

Tần Hiên Dật cười:” Nhớ ra?”

Tô Bạch vỗ tay nói:” người là ca ca của Tần Hiên!”

Tần Hiên Dật thiếu chút nữa bị sắc rượu, quả nhiên không nên đánh giá cao trí tuệ người này.

Tô Bạch chớp mắt hỏi:” ta đoán sai lắm rồi sao?”

Rồi tận lực phân tích,” người cùng Tần Hiên lớn lên tám phần giống nhau, Tần Hiên từng nói có một ca ca tốt lắm, không đúng sao?”

Tần Hiên Dật day day trán, nghĩ liệu tên khờ này rút cục có đáng cho mình hao tâm đến vậy không?

Tô Bạch nói:” Tần công tử tìm ta có việc gì? Là muốn cám tạ ta đưa Tần Hiên về nhà sao? Không cần không cần, nhắc tay chi lao mà thôi.”

Tần Hiên Dật khước miệng nhếch lên, nói:” Tô công tử đã đoán sai, ta tới là muốn đòi người thực hiện lời hứa lúc trước”

Tô Bạch nhìn khuôn mặt tươi cười, tựa hồ ở nơi nào gặp qua, hơn nữa hình như không phải dự cảm tốt.....
Trần định một chút hỏi:” Lời hứa nào?”

Tần Hiên Dật cười nói:” chính là lời hứa chịu gả về làm vợ ta”

Tô Bạch mặt lập tức đỏ, tiếp theo lại đen, nói:” Tần công tử đừng nói giỡn.”

Tần Hiên Dật nói:” xấu lắm sao? Ta chỉ biết, ta có bằng chứng”

Hần lôi ra một tờ giấy, mở ra,” người không ngại thử nhìn kỹ xem.”

Tô Bạch muốn cầm lấy xem, Tần Hiên Dật kéo lại, giương mày:” để thế này xem thôi, ta cũng muốn nó bị xé nhỏ”

Tô Bạch bất đắc dĩ đành phải vận đủ mười phần thị lực nhìn, chỉ thấy trên tờ giấy rõ ràng viết:” ta Tô Bạch nguyện gả về Tần Hiên Dật làm vợ, chết không đổi.” phía dưới còn có dấu điểm chỉ đỏ tươi và tên của y.

Tô Bạch cúi đầu nhìn xem chính mình tay mình, nhìn nhìn lại điểm chỉ trên giấy, cơ bản giống nhau; Tái nhìn kỹ hai chữ Tô Bạch phiêu dật xuất thân – cũng chính là tự tay mình viết. Vấn đề ở đây là khi nào thì y viết tên, điểm chỉ thì một chút ấn tượng cũng không có!!!

Tần Hiên Dật cười nhìn hần hỏi:” Dấu tay này là thật?”

Tô Bạch gật đầu.

” Tên cũng chính do người viết?”

Tô Bạch tái gật đầu.

” Bằng chứng này là thật?”

Tô Bạch do dự, sau một lúc lâu vẫn là gật đầu.

” Vậy người có thể thực hiện chưa?”

Tô Bạch lần này một cử động cũng không dám. Lắc đầu, nhưng mà phụ mẫu từ bé đã răn dạy làm người phải giữ chữ tín, không được phép lời nói gió bay. Nếu gật đầu... chẳng lẽ mình thực sự gả cho nam nhân? Hơn nữa, lại là một người không quen không biết.

Tô Bạch hỏi:” Chúng từ này tất nhiên là không giả. Nhưng ta không thể nhớ được đã từng viết qua chúng từ này?”

Tần Hiên Dật vẻ mặt thản nhiên nói:” Không nhớ cũng chẳng sao”

Tô Bạch cố gắng nghĩ lại, rốt cuộc là khi nào... Đột nhiên trong đầu xẹt qua một câu:” Ta đây thú người làm vợ được không?” là có người từng nói như vậy, hình như là buổi tối cái hôm mình say..... Khi đó Tần Hiên còn ở bên cạnh..... A, Tần Hiên, Tần Hiên Dật.....

Tô Bạch mở to hai mắt nhìn, chỉ vào Tần Hiên Dật, kinh ngạc nói không ra lời.

Tần Hiên Dật cầm tay hấn hỏi:” Lần này người đã nhớ ra chưa?”

Tô Bạch kêu:” người là Tần Hiên!”

Tần Hiên ơi, một đời anh hùng, một đời giang hồ sấm vang chớp giật, cuối cùng bại trong tay Tô Bạch hồ hồ đồ đồ. Cảm giác thế nào???

4. Chương 4: Cái Gọi Là Âm Mưu – Dương Mưu

Tần Hiên Dật mỉm cười gật đầu:

“Không sai, không sai, rốt cục cũng không còn ngu ngốc.”

Tô Bạch quay lại vấn đề chính, hỏi: “Người làm như thế nào mà thoáng cái đã lớn như vậy?”

Tần Hiên Dật nở nụ cười, Tô Bạch nhìn nụ cười ấy mà lạnh dọc sống lưng.

Tần Hiên Dật thuyết: “Khắp thiên hạ này phỏng chừng cũng chỉ người là người có khả năng chưa từng nghe tên của ta – ta chính là giáo chủ giáo phái đệ nhất thiên hạ ‘Thịnh Y Giáo’ – Tần Hiên Dật”.

Tần Hiên Dật nhìn vẻ mặt ngơ ngác của Tô Bạch đã biết những lời nói vừa rồi chẳng khác gì nước đổ lá khoai, vô ích. Cái tên một sách lại thêm ngu ngốc, lúc nào cũng như trên trời rớt xuống này thì làm sao biết được chuyện giang hồ?

Tô Bạch nhìn Tần Hiên Dật mặt đầy hắc tuyến liền giả bộ biểu tình bội phục trăm phần, sau đó hỏi tiếp:

“Rốt cục người làm thế nào thoáng cái lớn lên vậy?”

Tần Hiên Dật kiềm chế hết mức hỏa nộ, tức giận nói:

“Một tháng trước ta bị mất hết công lực, phản hồi hình dạng mười hai tuổi. Vốn định tìm một nơi an tĩnh để tịnh dưỡng qua một tháng, không cần thận rơi xuống nước vừa lúc được người cứu lên. Hiện nay công lực ta đã được khôi phục, đương nhiên hình dạng cũng trở về như cũ”.

Tô Bạch hận không thể tự tay bóp chết chính mình: Ngày xưa ra tay nghĩa hiệp làm chi? Người ta chết đuối thì kẻ người ta đi, mắc đầu đến mình. Tỉnh lược đi có phải bớt sự không? Hiện tại thì tốt đẹp a, mua dây buộc mình rước lấy thiên đại phiền phức. Thực sự là tự làm bậy không thể sống!

Tô Bạch cười gượng hai tiếng, nói:

“Công phu của người cũng thực tốt, phản lão hoàn đồng ni”.

Vừa nói vừa len lén lùi về phía sau.

Tần Hiên Dật cười cười, một bước chặt đứt đường lui của y:

“Ta thường ngày gây nghiệt, thù hằn vô số, nếu bị người khác biết công lực mất hết liệu còn có đường sống chăng? Phản lão hoàn đồng liệu có ích lợi gì?”

Tô Bạch nhìn cánh cửa bị hấn ngăn trở, vô lực nói:

“đúng vậy”.

Tần Hiên Dật tới gần hấn hỏi: “A Bạch, khi nào người cùng ta thành thân a?”

Tô Bạch nhảy dựng lên, lại bị Tần Hiên Dật ôm vào lòng khiến y không thể động đậy. Nhưng vẫn có thể ai ai giãy giụa:

“Ai muốn thành thân với người? Người mau buông...aa....Người sờ cái gì mà sờ???”

Tần Hiên Dật hôn vành tai y, nói:

“Người là muốn đổi ý chăng? Muốn làm một tiểu nhân nói không giữ lời chăng?”

Tô Bạch rống: “đương nhiên không phải!”

“đó chính là đồng ý rồi. A Bạch nhà ta thật đúng là quân tử, nói lời giữ lời. Nay vừa lúc, chúng ta cứ trước động phòng đã, chờ quay lại bản giáo thành thân sau chưa muộn”.

Tần Hiên Dật nhìn Tô Bạch cười. Tô Bạch phát hiện kỳ thật hấn cũng thực đẹp mắt. Mắt rất sáng lại ẩm áp dịu dàng, sống mũi thanh thanh, môi hơi mỏng nhưng rất gợi cảm giác kiên cường đỉnh đặc a....

Chờ tới khi Tô Bạch phục hồi được tinh thần lại thì y phục trên thân đã bị rút đi phân nửa khiến trong phòng nhất thời thêm một mặt trời.

“Tần Hiên đáng chết, người buông ngay!”

“A Bạch, người giận cái gì?”

“Ai kêu người thoát y phục của ta hả?”

“Vậy người cũng thoát của ta là tốt rồi.”

“được... a, không đúng, cái này không phải trọng điểm”

“Người yên tâm, ta biết đâu là trọng điểm mà, ở đây...”

“Người...”

“A Bạch, ta nói đúng hỉ?”

“...”

Có câu nói “Họa là từ ở miệng mà ra”, lại cũng có câu bảo “Nói dài, nói dai thành nói đại”*, quả là những lời nói chí lý chí tình, rất có đạo lý ở đời.

*Ngôn đa tất thất: Nói nhiều tất có chỗ sơ sẩy lỡ lời – cho nên tốt để thành Nói dài nói dai chẳng qua nói đại cho nó... Vnamese =))

5. Chương 5: Cái Gọi Là Vật Hạp Theo Loài

Buổi chiều ngày thứ hai, Tần Hiên Dật mang theo Tô Bạch xuất phát quay trở về tổng đàn “Thịnh Y Giáo”. Mặc dù dọc đường đi người nào đó cứ vô vị giãy dựa vùng vằng mãi, nhưng thôi, việc đó chúng ta không tốn thời gian để ý làm gì.

Giáo chủ hỏi tổng đàn là đại sự, bởi vậy các giáo chúng cùng các vị giáo chức cao cấp đều phải sắp hàng nghênh đón.

Tô Bạch vừa nhìn vài người dẫn đầu hàng đã biết mấy người này chạy ra đây cũng chỉ với mục đích soi mói – Mà trên mặt bọn họ đều có vẻ tươi cười tựa hồ ly, giống Tần Hiên Dật như đúc.

Nơi đây đích thị một ổ Hồ Ly a...

Thình lình nghe một tiếng cười giòn giã:

“Phải chăng vị này chính là Tô công tử nổi danh? Thực sự khả ái nha”.

Tô Bạch theo tiếng nhìn tới, người vừa nói chính là một cô gái, tuổi ước chừng chỉ mười tám mười chín, một thân hồng y bọc lấy thân hình lả lướt. Lúc này nàng đang mỉm cười nhìn Tô Bạch, ánh mắt lưu chuyển, mị ý tự sinh, phong tình vạn chủng.

Ba chữ lập tức nhảy vào não bộ Tô Bạch: “Hồ Ly Tinh!” Và rất không may mắn ... nó thoát luôn ra miệng.

Nụ cười trên mặt nàng nhất thời cứng ngắc, toàn bộ chung quanh đều rơi vào trạng thái muốn cười mà không dám. Chỉ có Tần Hiên Dật bật cười thật to, hân hỉ:

“Làm sao người lại mắng người ta vậy?”

Tô Bạch cũng cảm thấy mình vô ý, nói rằng:

“Khi còn bé, nhũ mẫu từng nói với ta, nữ nhân nào vừa thấy mặt đã câu hồn đoạt phách người khác đều do hồ ly tinh biến thành. Vừa rồi hồn phách ta tự...”

Cô gái lập tức vừa cười vừa hỏi: “Tự làm sao?”

Tần Hiên Dật mặt nhất thời hắc tuyến giăng ngang, hỏi: “Tự làm sao?”

Những người khác cũng mở to hai mắt, dùng nhãn thần vấn khổ chủ: “Tự làm sao, làm sao...?”

Cũng may Tô Bạch thông minh bất thành linh lóe sáng, biết rằng tính mệnh trọng yếu hơn hết thấy mới liền nuốt nuốt nước miếng, đáp: “Sẽ không bị nàng câu mất!”

Sắc mặt Tần Hiên Dật thoáng khôi phục hòa hoãn còn mọi người đều cup mắt thất vọng: màn kịch hay chưa kéo đã buông rèm a.

Tần Hiên Dật lại chỉ vào mấy người đứng đầu, giảng:

“Mấy người này đều đồng môn của ta, cái kẻ có đôi mắt đào hoa kia gọi Đào Tư, cái người tươi cười âm hiểm này chính là Nguyệt Huy, mà cái vị thoát nhìn mềm mại yếu ớt kỳ thực giết người không chớp mắt này là Hải Vị, còn người mà người vừa gọi Hồ Ly Tinh tên Doanh Tự.”

Tô Bạch gật đầu: “Ta đã nhớ kỹ. Quả đào, ước Hội, Hải Quy, Hồ Ly... à, không, không phải, Doanh Tự, xin chào mọi người.”

Trên đời này có lẽ không ai bì được với Tô Bạch về tốc độ lẫn chất lượng gây thù hằn – Mấy người đó trên giang hồ chỉ tùy tiện nhắc tới bất kỳ ai cũng có thể khiến cho người nghe toát một tầng hồ môi lạnh mà hiện tại y lại khiến cho người nào người nấy sắc mặt đều đen xì xì, một vùng u ám lạnh lẽo. Tần Hiên Dật thực tình rất hài lòng, thậm chí còn cười tới nở hoa, hân thầm nghĩ nhất được Tô Bạch quả nhiên là có báu vật hiếm có trên đời.

Tô Bạch lại hoàn toàn không hiểu chuyện gì vừa mới xảy ra, y chỉ cảm thấy bầu không khí có hơi quỷ dị. Người như y, quả nhiên ngay cả chết như thế nào cũng không biết.

Tần Hiên Dật vừa mới đem Tô Bạch nhét vào trong phòng đã bị đoàn hồ ly nọ lôi đi nơi khác giải quyết giáo vụ. Lưu lại Tô Bạch ngơ ngác ngồi trên giường, lơ mơ suy tưởng: Mình đây là ‘về nhà chồng’ rồi ư?

Ánh mắt y quét chuyển một vòng, âm thầm đánh giá bài trí trong phòng. Chỉ thấy một án thư, một giá sách cùng vài món gia cụ mang hơi hướng phong cách cổ xưa, cũ kỹ. Toàn bộ đều đơn giản nhưng không thiếu phong cách riêng. Quả nhiên phù hợp với tính cách của chủ nhân.

“Aiiii...” Tô Bạch thở dài, ngã dài vào giường, y thật sự mệt mỏi. Ngủ đã, mọi việc để mai tính.

* Đào Tư – [Táo zī] phát âm gần giống [táo · zi] – Quả đào.

Nguyệt Huy – [Yuè huī] ánh trăng sáng – phát âm giống [yuēhuì] – ước hội (cuộc hẹn, hẹn hò).

Hải Vị – [Hǎi wèi] phát âm giống [Hǎiguī] – Hải quy nghĩa là con rùa biển =)) mà ở TQ, rùa đại diện cho cái gì thì các bạn biết rồi đấy....

6. Chương 6: Cái Gọi Là Tiết Kiệm

Cổ nhân dạy: Cha mẹ sinh con trời sinh tính, huynh đệ ruột tính cách còn bất đồng nữa là các sư huynh sư đệ đồng môn. Nhóm sư huynh đệ Tàn Hiên Dật chính là minh chứng tốt nhất.

Tuy rằng Tàn Hiên Dật sớm đã nắn gân dặn dò mắt tên sư huynh, sư đệ lẫn cả sư muội rằng phải đối đãi thật tối với Tô Bạch, nghiêm cấm không được trêu giỡn y.

Từng có câu, mình thương dễ tránh*. Lại có câu nhắc nhở: Thà rằng đắc tội chân tiểu nhân chứ nhất thiết chớ đắc tội với ngụy quân tử, mà mấy người này phỏng chừng đều đạt tiêu chuẩn ngụy quân tử chính hiệu.

Trước tiên là nói về Đào Tư, à, hay như Tô Bạch vẫn gọi: Quả Đào.

Mọi người nhìn mà xem, hắn ta trưởng thành với hình dạng trắng nõn trắng nà, đôi mắt hoa đào câu hồn đoạt phách đối phương. Quả đúng là một nam tử tuần tú phi phàm, vậy mà lại là kẻ keo kiệt vô cùng, đích thị vắt cổ chày* ra nước.

Từ khi hắn ta biết phụ mẫu Tô Bạch khi tạ thế có để lại cho y phần kế tự không nhỏ thì mỗi ngày đều tìm đến dự dỗ Tô Bạch chơi cờ. Mà kỳ nghệ của hắn ta vốn nổi danh đệ nhất trong giáo.

Tô Bạch lại mắc bệnh chung của mấy tay văn nhân, thường thích những thú vui ... tao nhã, phong hoa tuyết nguyệt này nọ. Vì vậy cực kỳ vui vẻ sập bẫy.

Thế là, hầu như ngày nào mọi người cũng có thể thấy trong hoa viên biệt viện của Tàn Hiên Dật thân ảnh hai người đó.

“Quả Đào...”

“Gi hử?”

“Nước vừa rồi... hử là ta không nên đi, đúng không?”

“Đại trưởng phu nhắc tay không hối hận”

“Ta... Ta chỉ là thư sinh áo vải a”

“Đó cũng là một loại đại trưởng phu”

“Nếu như ta không phải đại trưởng phu đâu?”

“Vậy ngươi cũng không thể đi lại”

“Vì sao?”

“Bởi vì ta sẽ chém tay ngươi”

“Quả Đào, ngươi đừng ngoan cố vậy mà, một nước cờ thôi a.”

“Đã một nước cờ ngươi còn tính toán làm chi?”

“...”

“Bất quá, nếu như ngươi đem khối noãn ngọc kia đưa cho ta, thật ra ta có thể xem xét tới”

“Tốt”

“Ngươi có thể đi lại một nước”

“Cảm tạ”

“Không cần khách khí”

.....

“Tiểu Bạch, ngân phiếu đưa ta”

“Làm sao lại thua rồi đây?”

“Còn khối noãn ngọc nữa”

“ ... ”

“Rồi, xong. Hôm nay ta muốn ra bên ngoài ăn gì đó”

“Ta cũng muốn đi”

“Cũng được, hôm nay ta mời”

“Thật tốt quá”

“Ta mời ăn hai cái bánh nướng”

“... Quả Đào à, tám ngàn phiếu đó những một nghìn mà”

“Ta biết”

“Vậy sao người mời khách lại chỉ mời bánh nướng?”

“Cần kiệm là Giáo sách”

“ ... ”

Trong giáo ai cũng biết, bất luận là que tăm sợi chỉ hay ngọc quý trên bảo chỉ cần tới tay Đào Tư hoặc là bị hắt ta để mất tới thì trên căn bản đó chính là của hắt ta vậy. Đừng hòng nghĩ đến việc lấy lại từ tay hắt, ảo tưởng viễn vông mà thôi. Như thế xem ra dùng Vắt cổ chày ra nước để hình dung Đào Tư, quả thực ủy khuất cho cả hắt ta lẫn cái chày quá đỗi.

* Xuất phát từ câu : mình thương dễ tránh; ám tiền nan phòng.

Nguyên văn: – Thiết công kê – con gà sắt, ý chỉ những người keo kiệt bủn xỉn – tương tự thành ngữ “vắt cổ chày ra nước” hoặc rán sành ra mỡ...

7. Chương 7: Cái Gọi Là Liên Hoàn Kiếp Nạn

Bên ngoài biệt viện Tần Hiền Dật luôn bố trí nhiều loại trận thế. Thứ nhất dùng bảo hộ an toàn giáo chủ, thứ hai là bảo hộ các mật thư, bảo thư, bảo khố của giáo phái. Thế trận này gọi liên hoàn trận pháp, là trận pháp trong trận pháp. Bởi thế cho dù là kẻ tinh thông ngũ hành, tinh tường bát quái thì nội trong một canh giờ cũng không thể phá vỡ được.

Tỷ như nói về phần Hải Vị, khi xưa thấy thế trận này cũng nghĩ muốn đánh nhanh thắng nhanh, đáng tiếc, hắt đau khổ suy tư mất vài canh giờ cũng không phá được. Tội hậu hắt phải thừa nhận: Thuật nghiệp hữu chuyên công*

Trong nhóm mấy người này, bản lĩnh bài binh bố trận của Hải Vị chỉ cũng xếp hàng đệ nhị, những người còn lại thấy hắt không phá được thì bản thân chắc chắn càng không xong, không cần suy nghĩ nhiều mà trực tiếp đi hỏi đệ nhất cách đi qua an toàn.

Mà đệ nhất chẳng ai khác ngoài Nguyệt Huy, hay như Tô Bạch vẫn gọi: ước Hội.

Nguyệt Huy tuy chẳng phải kẻ tiểu nhân nhỏ nhen nhưng lòng dạ cũng không phải quân tử, tuyệt đối phóng khoáng. Vốn trước nay dương dương tự đắc về cái tên đặc biệt ý nhị của mình, thế nào lại bị một kẻ ba ngơ ngang nhiên sửa thành... một thứ phẩm vị tầm thường đến như thế. Nỗi hận này nào dễ nuốt trôi một sớm một chiều.

Khóe miệng hắt nhếch lên thành nụ cười lạnh, cơ hội dễ dàng thế này bỏ qua được sao?

Đích xác, làm sao mà bỏ được.

Tô Bạch nổi danh có trí nhớ kém, trước giờ y bị chịu trận không ít. Mỗi lần vượt qua trận pháp đều phải dùng thời gian suy tính rất lâu để nhớ lại, có khi còn bị hãm trong đó thẳng tới khi Tần Hiền Dật đi tìm rồi dẫn y ra ngoài, số lần tự y mò được đường đi ra đi vào ít đến đáng thương cảm.

Bởi vậy, Nguyệt Huy chỉ cần di động nho nhỏ một chỗ, lập tức cát bay đá chạy ào ào vào kẻ không may mấn đi sai đường. Mà cũng đừng xem thường lực va chạm của viên đá nho nhỏ đó nhé, nện lên người không xanh thì cũng tím, lực đạo vừa đủ cho đau ngày nhức đêm.

Nguyệt Huy lên đứng ở một góc nhìn, tính toán thời gian Tần Hiên Dật trở về liền đem mấy viên đá đặt lại vào nơi cũ rồi chạy mất – hẳn không nghĩ để giáo chủ chém chết. Dù sao võ công Tần Hiên Dật so với hẳn cao hơn vài bậc, tuy rằng trình độ bài binh bố trận của Nguyệt Huy hơn Tần Hiên Dật nhưng mà Tần Hiên sẽ cho hẳn thời gian đứng ngồi bày trận pháp hay sao? Báo thù không được quên bảo mệnh, trên đời này sinh mệnh mới là tối trọng yếu a.

Tần Hiên Dật mỗi lần nhìn thấy những vết bầm trên người Tô Bạch, dẫu xót đứng xót ngồi cũng chỉ nghĩ do bộ não ngẩn ngơ của y khiến y bị thương thôi – vì cái trình độ ngu ngốc của Tô Bạch hẳn chứng kiến nhiều lắm lắm – thành ra cũng không có biện pháp xử lý nào.

Ấy nhưng mà xót xa vẫn cứ là xót xa, lại cũng lo Tô Bạch vì thế mà sinh bệnh nên phân phó Doanh Tụ nấu thật nhiều canh thuốc tắm bổ cho y dùng. Cuối cùng lại tạo thành cơ hội cho Tô Bạch tiếp tục gánh nạn.

Doanh Tụ mỗi ngày đều khanh khách khanh khách cười bưng hết tổ yến tới nhân sâm lả lướt đi tới. Mỗi ngày đều tằm tằm cười nhìn Tô Bạch uống bằng hết sau đó bưng chén không bước ra ngoài, vừa qua cửa nụ cười ngọt ngào lập tức biến thành cười gian xảo (nguyên tác là cười nhe răng nanh =))).

Vì vậy, Tô Bạch bắt đầu tiêu chảy lẫn nổi mẩn đầy mình. Tần Hiên Dật thấy y như thế liền biết ngay do Doanh Tụ giở trò quỷ, lập tức canh bổ cũng không cho phép nàng ta động tay động chân, nhanh chóng đi tìm thuốc bổ điều dưỡng cho Tô Bạch... nhiều, rất nhiều được hoàn bổ dưỡng nha.

* – thuật nghiệp hữu chuyên công – câu này xuất phát từ luận về đạo học, thầy trò của Hàn Dũ “ – Học trò không nhất định kém hơn thầy, mà thầy không nhất định giỏi hơn học trò, hiểu đạo lý có trước có sau, kỹ năng nghiệp vụ nghiên cứu am hiểu chuyên sâu, bất quá như vậy mà thôi. – Xuất phát của nó là như thế, tuy nhiên đặt trong tình huống này, tớ nghĩ nó có ý nghĩa làm gì cũng phải có chuyên sâu, mỗi người chỉ giỏi chuyên về một lĩnh vực (phew – hy vọng không phải chém bừa).

8. Chương 8: Cái Gọi Là Thuốc Đẳng Dã Tật, Tai Nạn Gián Tiếp

Tô Bạch dù ngu ngốc cũng nhìn ra đây là y bị tập đoàn hồ ly « dạy dỗ » – tuy y cũng không thật không rõ nguyên nhân nhưng mắt nhắm mắt mở cũng thấy rõ hành động của mấy người kia chính thị là nhắm vào y. Nhưng y dẫu có thông minh tuyệt đỉnh cũng không nghĩ tới mục đích của người còn lại, Hải Vị, căn bản không phải y mà là Tần Hiên Dật.

Hải Vị tinh thông y lý, am hiểu dụng dược, bất kể độc dược hay là bổ dược hẳn đều cực kì thông thạo. Mà dùng ngón chân dễ nghĩ cũng biết Tô Bạch cùng Tần Hiên Dật ai trên ai dưới. Vì thế hẳn tự phối thật nhiều thang bổ dược giao cho Tần Hiên Dật, trong đó không ít thang có pha thêm xuân dược các loại.

Tần Hiên Dật vốn là ngoài ý muốn, nhưng cũng lại nghĩ xưa nay Tô Bạch trên giường vẫn ngượng ngùng câu nệ vô cùng, hiện giờ có thể gặp được ... đáng vẻ khác của y cũng là một chuyện tốt a. Tự một ý niệm này trong đầu hẳn, Tô Bạch một bước sa chân vạn kiếp bất phục rồi.

Hải Vị rốt cuộc đạt được cảnh giới báo thù cao nhất, một tên trúng hai đích, mượn đao giết người.

.

9. Chương 9: Cái Gọi Là Hồ Đồ

Tỉ mỉ bấm bấm ngón tay thì Tô Bạch ở lại Thịnh Y Giáo dễ đã một tháng. Một tháng này y cả ngày chỉ đông lắc lắc tây đạo đạo, trong giáo chính thị một kẻ rồi rảnh nhất, thật yên tâm thoải mái hưởng thụ.

Một hôm, sau khi y khuấy đảo nhà bếp, chiến đấu quên mình với vị đại trù mắt luôn đặt trên đỉnh đầu mới làm được vài món điểm tâm nên phần khởi bụng thành quả trở về. Thoáng nhìn qua liên hoàn trận lại thấy một người đang loay hoay rất vất vả.

Tô Bạch thực hài lòng, ha ha, rốt cục cũng người giống y ha. Nghĩ ngợi vậy y liền trái nhẹ một bước, phải nhẹ một bước, rón rén bước lại gần bên cạnh người kia – không nên bội phục y, nếu như một người được tập trung giáo dục cẩn thận suốt bảy ngày mà không nhớ được cách thức đi chân thì cũng nên mang y đi chém cho nhẹ đời.

Tô Bạch cười tùm tùm hỏi:

“Là đệ tử của giáo phái hả? Tới tìm Tần Hiên phải không?”

Người nọ thấy y tựa hồ rất kinh hãi nhưng khi nghe được câu hỏi trong mắt liền hiện lên một tia giảo hoạt, khôn khéo cười nói:

“Thuộc hạ chính là tới gặp giáo chủ, thỉnh cầu công tử chỉ đường”

Tô Bạch gật đầu, ra vẻ hiểu biết hỏi han ân cần:

“Không biết đi như thế nào đúng không? Lúc đầu ta cũng như vậy, không việc gì, không việc gì, đi vài lần là quen ngay.”

Vừa nói vừa hướng dẫn người nọ cách thoát khỏi trận pháp. Tô Bạch căn bản quên rằng nơi đây chỉ có mấy vị hộ pháp cùng thị đồng thân tín của Tần Hiên Dật và mấy sư đệ sư muội đồng môn hồ ly của hắn mới có thể bước vào, ngoài ra không ai có thể tiếp cận vách tường chứ đừng nói được phép vào tận biệt viện.

Tô Bạch đưa người nọ thoát khỏi trận pháp, xoay người nói:

“Người hiện tại muốn tìm Tần Hiên cũng không được đâu, hắn đi vắng”

Người nọ cứng người muốn nói gì đó chợt nghe có người quát to:

“Người là ai?”

Tô Bạch nhìn lại, một thân bạch y phong lưu vô hạn, không phải Đào Tư thì là ai?

Tô Bạch còn chưa kịp lên tiếng đã bị người nọ chế trụ mạch môn, hắn ta cười nói:

“Ta là ai Đào đại công tử còn không biết sao?”

Đào Tư thấy hắn ta làm vậy mặt biến sắc, lạnh lùng đáp:

“Cái tên vô danh tiểu tốt nhà ngươi bản hộ pháp ta làm sao biết được?”

Người nọ sắc mặt trầm xuống nói rằng: “Người chắc còn nhớ mười ngày trước ngươi đã làm chuyện gì?”

Đào Tư nhăn mi ra vẻ suy tư hồi tưởng, Tô Bạch lúc này mới nhỏ giọng nói:

“Ta có thể nói không?”

Người kia liếc hắn một cái: “Người nói”

Tô Bạch trình bày: “Mười ngày trước quả đào chơi cờ cùng ta, thắng ta một nghìn lượng bạc”

Đào Tư hình như nhớ lại được, vỗ tay nói:

“Đúng, đúng, ta chơi cờ cùng Tiểu Bạch”

Người kia gia tăng lực chế trụ mạch môn Tô Bạch khiến y đau tới há miệng thở thành tiếng. Người nọ tiếp tục nói: “Hai người ít đùa giỡn, cùng một phe với nhau một người tung một kẻ hứng làm sao ta tin được?”

Tô Bạch nghĩ thực tủi thân, âm ức bảo:

“Ta đâu có nói dối mà ngươi không tin được? Hơn nữa làm sao ta cùng phe với hắn được? Hắn mỗi ngày đều lừa hết tiền của ta, thắng tiền của ta rồi cũng chỉ lại quả vài mẫu bánh nướng, như thế tính cùng một phe sao?”

Kẻ đột nhập nghe y nói xong sững sốt thần cả người, ngay trong nháy mắt này đào Tư chớp thời cơ một chưởng phác về vai trái đối phương. Người nọ bị đau buốt lồng bàn tay chế trụ Tô Bạch. Cũng may Tô Bạch còn chút sáng suốt, nhanh nhẹn trốn sang một bên.

Đào Tư không còn bị uy hiếp, quyền cước lập tức rảnh rang thi triển. Võ công đối phương xem ra cũng không phải kém cỏi bất quá do mất tiên cơ nên chiêu chiêu đều rơi vào thế bị động. Lợi dụng một sơ hở của người nọ, Đào Tư hạ một chưởng chuẩn xác lên ngực lập tức đối thủ phun ra búng máu.

Đào Tư dừng tay cười nói:

“Ta còn nghĩ hần là một đối thủ mạnh, nguyên lai cũng chỉ thường thôi.”

Người nọ che ngực nghe được câu cười nhạo này, cũng không nổi giận, chỉ nhàn nhạt cười

“Người nghĩ ta tìm đến hang hùm mà không có chút chuẩn bị nào sao?”

Đào Tư nghe vậy lòng chưa kịp động, vừa muốn điểm huyết đối phương thì hần đã tung một viên đạn tạo đạo sương mù dày đặc, chu vi vài thước xung quanh lập tức một vùng mờ mờ trắng xóa. đạo sương mù tán đi đã không thấy thân ảnh kẻ đột nhập, song song tiêu thất còn có Tô Bạch vẫn đứng vờ xem chiến đấu này giờ.

Đào Tư cười khỏ, phen này kể như tiêu đời...

10. Chương 10: Cái Gọi Là Cạo Lông, Lột Da

Người kia dùng toàn bộ khí lực còn lại mang Tô Bạch chạy tới một bờ sông. Khi xoay người hần ta thấy ánh mắt Tô Bạch nhìn mình lộ ra vài phần sợ hãi, liền uy hiếp quát:

“Người biết điều ngoan ngoãn một chút, bằng không lão tử một chưởng giết người, nghe chưa..” Chữ cuối cùng chưa nói ra hần đã lăn ra hôn mê bất tỉnh.

Tô Bạch chớp chớp mắt mấy lần, hiện tại đây là tình huống gì? Nhìn nhìn người đang hôn mê nọ, do dự nửa ngày y mới từ từ ngồi xuống xem xét thương thế.

Vai và ngực người này đều trúng chưởng, xem qua cũng có vẻ thực nghiêm trọng. Tô Bạch tiếp tục nghĩ nghĩ một hồi, cuối cùng móc trong túi ra một bình ngọc, đổ ra vài viên dược hoàn cho hần nuốt. Vỗ vỗ tay, Tô Bạch cười nói:

“Coi như ngươi vận khí không tồi, đây là dược mới hôm nay ta lấy từ dược phòng về, dược này chưa từng cấp cho người ngoài dùng đâu”

Lại ngồi trông chừng khoảng nửa khắc vẫn không thấy người kia tỉnh lại, Tô Bạch đành lúi đăm tâm ra ăn tạm.

Qua nửa canh giờ, rốt cục người nọ mở mắt – chỉ có điều đáng về hần ta tựa hồ có phần không bình thường, hai mắt mênh mang, sắc mặt đỏ bừng còn hô hấp dồn dập...

Tô Bạch thấy người kia đã tỉnh lại, hỏi: “Người hiện tại thấy thế nào? Có đỡ hay không?”

Người nọ nhìn y, vươn tay phẳng phất như muốn kéo y lại gần, lẩm bẩm nói: “Nóng quá... Nóng...”

Tô Bạch hỏi: “Người nóng? Rất nóng sao?”

Người kia không biết có nghe hiểu hay không, nhưng cũng gật gù đầu. Tô Bạch suy nghĩ một lát, đến gần, hai tay kéo hần... kéo xềnh xệch và nhúng cả người hần ta xuống sông.

Người nọ bị nước lạnh kích thích, thần chí nhanh chóng hồi tỉnh, quát: “Người dám đem ta vứt xuống nước là sao?”

Tô Bạch đáp: “Là người nói nóng á, nước trong sông mùa này vừa lúc thật lạnh, dễ dàng hạ nhiệt cho người mà”

Người nọ thực hận không thể một chưởng giết chết y. Nhưng hiện tại ngay cả giờ tay hần cũng là cả một sự cố gắng vô vọng, khí lực giết người là không có khả năng.

Tạm thời không nhắc đến Tô Bạch bên này, phía Đào Tư bên kia hiện tại đầu đã muốn sưng to gấp đôi. Từ khi Tàn Hiên Dật trở về phát hiện Tô Bạch mất tích liền không cho Đào Tư một phút yên ổn, Nguyệt Huy

cùng vài người xung quanh cũng vạ lây, hàng ngày giờ mình chứng kiến bộ mặt còn hơn hàn băng Nam Cực của giáo chủ.

Đào Tư nhìn gương mặt lạnh lẽo nghiêm trọng của Tần Hiền Dật, cẩn thận nói rằng:

“Ta đã tra xét được thân phận kẻ đột nhập nọ”

Tần Hiền Dật liếc mắt: “Nói”

Đào Tư khề khàng: “Tên đó là đại đệ tử của Ngọc Kiếm Môn, gọi Trần Phóng. Vì bị sư muội cự tuyệt nên chạy tới bản giáo ta nhờ...”

Tần Hiền Dật cắt ngang, hỏi: “Vì sao sau khi bị cự tuyệt lại chạy tới bản giáo?”

Đào Tư lau lau mồ hôi cười gượng: “Nghe nói bởi vì người mà sư muội hắt ta ái mộ có liên quan tới Thịnh Y Giáo chúng ta...”

Tần Hiền Dật đem ánh mắt lạnh lẽo nhìn nhìn: “Là có liên quan hay chính là người trong giáo?”

Đào Tư nhìn chằm chằm sàn nhà nói: “Hình như là người thuộc giáo ta”

Trong mắt Tần Hiền Dật bắt đầu ngưng tụ sát khí: “Đó là kẻ nào?”

Đào Tư một bộ dạng cảm tử liều chết, chính khí lăm lăm đáp lời: “Là ta, Đào Tư”

Tần Hiền Dật cười nhạt hai tiếng: “Người được, gây chuyện nháo loạn phiền phức rồi khiến người khác chịu khổ. Người có biết xấu hổ hay không?”

Nói rồi mạnh mẽ vươn tay muốn một chưởng đánh tới thỏa hận thì Đào Tư đã nhanh nhẹn lén tới phía sau Nguyệt Huy. Lúc này Nguyệt Huy vội vã tính bước tránh ra bên ngoài nhưng Đào Tư kiên quyết chết cũng không buông tay áo hắn ta.

Nguyệt Huy đành cười khổ nói: “Giáo Chủ, có thể chờ một lúc hãy đánh được không? Ta chưa tính chuyện ra mắt Diêm Vương”

Tần Hiền Dật hừ một tiếng, buông tay.

Đào Tư lộ ra nửa cái đầu, trình bày: “Giáo chủ, ta căn bản còn không biết mặt vị sư muội kia thì làm sao gây được tội? Hơn nữa mười ngày trước ta cùng Tiểu Bạch chơi cờ nào có bản lĩnh phân thân đi Ngọc Kiếm Môn? Ta là oan, là oan a”

Tần Hiền Dật nhìn hắn không nói một lời.

Đào Tư đem mắt cầu cứu hướng sang Doanh Tự. Doanh Tự nhìn nóc nhà, làm bộ đang nghiên cứu kiến trúc, coi như không thấy.

Tất cả đang chìm trong băng giá, Hải Vị trở về.

Tần Hiền Dật vội hỏi: “Có tin tức gì không?” Song quyền nắm chặt, rất căng thẳng.

Hải Vị đáp: “Có, ta đã tra được tung tích hai người, hiện tại có thể đi cứu người.”

Tần Hiền Dật lập tức đứng lên, quát: “Sao còn đứng ỳ ra đây? Đi!”

Cứ lấy logic thông thường suy luận một chút, thông thường giữa kẻ cướp và con tin thì ai là người nhìn thấy toán giải cứu sẽ vui mừng? Ai có tư duy bình thường cũng sẽ nói rằng chắc chắn con tin nhìn thấy cứu tinh sẽ mừng tới lệ nóng doanh trong. Nhưng sự tình nào cũng không có ngoại lệ, không có chân lý nào tuyệt đối đúng đắn, nói rằng lý luận thông thường là vậy tất cũng phải tính đến trường hợp bất thường, phi tự nhiên.

Trần Phóng – hay chính thị kẻ cướp khi nhìn thấy nhóm người Tần Hiền Dật chạy tới thì vui mừng tới nỗi suýt bật khóc, phảng phất giống như trẻ lạc nhìn thấy mẹ ruột.

“Các người... rốt cục đã tới... cầu các người nhanh dẫn hắn đi giùm ta... nhanh đi thôi”

Nhóm Tần Hiền đều sững sờ, ngán ngán tại hiện trường: Đây là cái quỷ gì thế?

Đương nhiên là do họ không biết trong hai ngày này Tô Bạch mỗi ngày đều đôi ba lần cho người nọ uống thuốc rồi đem nhúng hẩn ta xuống nước sông lạnh băng. Nguyên do Tô Bạch chỉ biết mấy viên dược hoàn này đương nhiên là bổ dược, cần cho người mang thương thể dùng nhưng thỉnh quý độc giả đừng quên dược này do ai phối phương... chính là Hải Vị a... dược lý này... có thành phần xuân dược không ít. Thật thương cảm cho Trần Phóng bị thương nặng tới mất hết khí lực, trối gà không chặt nên căn bản không thể phản kháng.

Tô Bạch thấy tập đoàn hồ ly tới, vội vàng chào: “Các người tới a, ta đói đói a.”

Tần Hiên Dật ôm cổ ý, tha thiết nói: “Chúng ta trở về nhà, ta kêu đầu bếp làm thật nhiều điểm tâm người thích, người ăn no a.”

Tô Bạch nở nụ cười: “Được”.

Về sau sự tình cuối cùng cũng điều tra rõ.

Nguyên lai ngày đó đào tư thắng Tô Bạch bèn dẫn y đi xuống làng ăn bánh nướng ven đường mới bị vị cô nương kia trông thấy, nhất kiến chung tình. Mà cô nàng về sau hỏi thăm khắp nơi lại biết hẩn vốn là một trong tứ đại hộ pháp của Thịnh Y Giáo, võ công chẳng những cao cường mà uy danh vang dội giang hồ trong lòng càng ái mộ khôn nguôi. Không may sao đại sư huynh của nàng lại chọn đúng lúc này để bày tỏ tình cảm, đương nhiên bị từ chối thẳng thừng.

Vì thế mới gây nên chuyện tình, hại Đào Tư thiếu chút nữa vong mạng. Bất quá tử tội có thể miễn nhưng phạt vạ không thể bỏ. Tần Hiên Dật tính ra cũng có phần thông cảm với hẩn ta, lại biết có đánh cũng căn bản không có tác dụng khắc sâu ghi nhớ, nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có một biện pháp.

Phạt tiền. Buộc hẩn trả lại hết những tài sản hẩn dụ lừa Tô Bạch, tất cả đều phải đem trả.

Vết cổ chày ra nước lã này mới đúng là bị lột một tầng da.

Từ đó về sau Đào Tư tự hận thù sâu sắc Ngọc Kiếm Môn. Hễ nhìn thấy người thuộc Ngọc Kiếm Môn hẩn liền tìm cách sinh sự sau đó mượn cớ tấn cho đối phương một trận nhớ đời. Chỉ có như vậy nổi đau trong lòng hẩn mới có thể được an ủi chút ít.

.

11. Chương 11: Cái Gọi Là Phản Công

Nhân một ngày rảnh rang ngồi nhàn thoải, Tô Bạch đột nhiên nhớ đến một chuyện, y hỏi Tần Hiên: “Bên cạnh người có bốn vị hộ pháp lợi hại như vậy vì sao khi phản lão hoàn đồng người lại đi ra ngoài?”

Khi ấy Tần Hiên Dật đang thảo chữ nghe hỏi liền bóp nát bút, Tô Bạch hoảng sợ.

Y nhìn gương mặt hẩn âm trầm, rụt rè hỏi: “Hình như người rất tức giận...”

Tần Hiên Dật nghiêng rằng nói: “Ta có thể không tức giận sao?”

Tô Bạch cẩn thận: “Vì sao thế?”

Tần Hiên bảo: “Vì sao? Người biết ta phản lão hoàn đồng thì những kẻ vui mừng nhất là ai không?” lại thấy Tô Bạch lắc lắc đầu, đành nói tiếp: “Chính là mấy tên lang tâm cẩu phế đó! Hàng năm mỗi khi phản lão hoàn đồng ta đều phải tìm một nơi kín đáo ẩn dật, chứ để bọn kia tìm được khẳng định ta sẽ bị trêu đùa đến chết! Bình thường bọn chúng không đánh lại nên chỉ có khi ta mất hết công lực thì tranh thủ thực hiện ý đồ khi dễ ngay...”

Liếc mắt thấy Tô Bạch vẫn còn vẻ mặt đăm chiêu suy nghĩ đầu đầu, Tần Hiên Dật nhất thời chán nản: “Rốt cuộc người có nghe ta nói hay không? Người đang suy nghĩ cái gì đó?”

Tô Bạch lúc này mới nhìn hẩn, hỏi tiếp: “Người vừa nói hàng năm đều sẽ phản lão hoàn đồng một lần sao?”

Tần Hiên Dật ngăn người một lúc mới nhận ra vừa rồi mình đã lỡ miệng, thực hận bản thân tự mình đào hố chôn mình.

Tô Bạch lại hỏi: “Có đúng hàng năm người đều phải phản lão hoàn đồng một lần không?”

Tần Hiên Dật nhìn nhìn y, con mắt quanh quanh co co đáp lời: “Cũng không hẳn... chỉ là... có lúc sẽ ... thôi”

Tô Bạch lúc này thông minh, sáng suốt nhắc nhở: “Người mới rồi nói là hàng năm mà, ta nghe rõ ràng.”

Tần Hiên Dật bị y dồn đến chân tường hết đường chối cãi nên không có cách nào hơn là nói thật: “Ừ, đúng là mỗi năm ta sẽ phản lão hoàn đồng một lần.” – nói xong thấy Tô Bạch mắt sáng rực, hân nghiêm giọng – “Bất quá chỉ trước 30 tuổi, sau đó sẽ không như vậy nữa”

Đôi mắt Tô Bạch vẫn lấp lánh, hí ha hí hửng vì cái gì đó không rõ nhưng Tần Hiên Dật lập tức nhìn thấu suy nghĩ của y, cảnh cáo:

“Người đừng mơ khi ta nhỏ đi thì giở trò, đừng quên một năm ta nhỏ lại chỉ có 1 tháng, nếu người dám manh động thì ta sẽ dùng 11 tháng còn lại dành để nghiêm phạt người! Hơn nữa điều này chỉ xảy ra trước khi ta ba mươi tuổi, sau này dù chỉ một phút người cũng không có cơ hội đâu!

Đôi mắt Tô Bạch lúc này tối sầm u uất, Tần Hiên Dật âm thầm thở hắt ra, sau đó tranh thủ rên sất khi còn nóng: “A Bạch, kỳ thực mỗi lần ta nhỏ lại đều rất cô đơn. Không chỉ là đề phòng ngoại nhân mà còn phải lo ẩn núp đám hồ ly hỗn đản kia, mỗi lần đều phải tìm một nơi vắng vẻ không người lẫn trốn một tháng. Thời gian đó ngay cả một người để trò chuyện cũng không có, mà chỉ có thể ngày ngày buồn bã nhìn bức tường phòng.” (=)) anh Tần Hiên bị tự kỷ a)

“Vì thế, A Bạch, về sau người đi cùng ta có được không? Người theo ta cùng nhau ẩn dật tránh xa mấy người đó có được hay không?”

Tô Bạch là người rất dễ mềm lòng, mà đó cũng là nguyên nhân cơ bản khiến cho y bị Tần Hiên Dật ăn sạch sẽ. Hồ ly Tần Hiên dĩ nhiên sẽ rất rành chuyện lợi dụng tâm lý người khác, hẳn biết rõ với nước mắt ngân ngấn đi chung với ánh mắt khẩn cầu thì chẳng có ai kháng cự được, Tô Bạch thì lại càng không đỡ được chiêu này.

Thực ra, Tô Bạch không biết nước mắt của mình cũng có lực sát thương rất lớn, chỉ có điều quan trọng: Thời gian và địa điểm y rơi lệ đều không đúng lúc. Tại một thời gian ai – cũng – biết – là – lúc – nào và tại một nơi không – cần – nói – ai – cũng – hiểu – ở – đâu thì nước mắt của y lại thành phần thương, ấy chính là giọt lệ đó lại rất dễ kích phát thú tính người nào đó.

Tô Bạch không hiểu cho nên làm sao biết lợi dụng, vì thế y đành chấp nhận ngậm ngùi thua trước nhân thân khẩn cầu của Tần Hiên. Vì thế y chỉ có thể hàng năm tận lực chăm sóc lẫn trốn đông trốn tây suốt một tháng trời, đương nhiên là chỉ trước khi hân ba mươi tuổi.

12. Chương 12: Cái Gọi Là Tình Yêu

Có một ngày nhân Tần Hiên cùng mấy vị hộ pháp Hồ Ly nói chuyện phiếm, loanh quanh một hồi lại xoay về chuyện trẻ con. Hải Vị thở dài nói xem ra đời này Tần Hiên Dật chẳng có được hạnh phúc ôm con rồi, Tần Hiên Dật về mặt bình thân nhưng có phần khó nói thành lời.

Doanh Tự đột nhiên nói: “Nếu có một loại dược có thể khiến nam nhân sinh hài tử nhưng lại khiến người ta phải trả giá một nửa tuổi thọ, các người nói Tiểu Bạch có đồng ý hay không?”

Đào Tư nhanh miệng đáp: “Khẳng định chắc chắn là có, dù sao sinh hài tử nối dõi chính là thủ đoạn giữ chồng của mấy bà vợ mà”

Hải Vị trầm tư, nói: “Cũng phải, lấy tướng mạo Tô Bạch mà xét thì cũng khó tránh khỏi việc y lo lắng bị giáo chủ bỏ rơi, có hài tử dù sao cũng đảm bảo một chút vị thế đây.”

Nguyệt Huy cũng cho rằng y sẽ đồng ý, chẳng qua lý do hẳn nghĩ ra có vẻ hợp lý hơn, phù hợp với tính cách đơn giản và hình tượng ngu ngốc của Tô Bạch: y thích trẻ con.

Tần Hiên Dật nghe xong cười cười bảo: “Ta cho rằng A Bạch sẽ không, tuyệt đối sẽ không làm vậy.”

Mọi người giương tròn đôi mắt nhìn hân, rõ ràng là không thêm tin tưởng.

Doanh Tụ thuyết: “Chi bằng chúng ta đặt cược?”

Tần Hiên Dật lập tức thoải mái đồng ý: “Được, đánh cược gì?”

“Một tháng xử lý Giáo vụ.”

“Đồng ý.”

Doanh Tụ cười tủm tỉm nhìn Tô Bạch đang « duyên dáng » ăn bánh ngọt, nhìn thấy y suýt nghẹn liền ân cần sẵn sóc mà rót một chén trà. Tô Bạch một hơi uống hết – nguyên lai lời hứa « đánh chết cũng không ăn bất kỳ món gì Doanh Tụ đưa tới » đã sớm bị y vứt ra ... khỏi đầu.

Doanh Tụ thấy có thể dụ được người mới từ từ nói: “Tiểu Bạch a, ta hỏi người việc này nha.”

Tô Bạch nuốt nuốt thức ăn trong miệng, nói: “Người cứ hỏi.”

Doanh Tụ vấn: “Người có thích tiểu hài tử không?”

“Thích, nhỏ nhỏ, xinh xắn rất đáng yêu nha!”

“Này, nếu như người có thể sinh tiểu hài tử người có cùng giáo chủ sinh một đứa không?”

Tô Bạch mở to hai mắt nhìn: “Ta là nam nhân chân chính a, làm sao sinh tiểu hài tử được đây? Doanh Tụ mới có khả năng mới đúng ni.”

Doanh Tụ kiên nhẫn hết mức mới kìm được một chương đánh thẳng vào mặt y, trong lòng không ngừng thăm hỏi tổ tông tám đời của mấy tên vô liêm sỉ dám buộc nàng đi hỏi cái chuyện... tế nhị này.

Cố gắng nặn ra nụ cười nhăn nhó, nói: “Nếu như nói có một loại được có thể khiến cho người sinh được tiểu hài tử, người nguyện ý chăng?”

Tô Bạch chớp chớp mắt, hỏi: “Vì sao không phải Tần Hiên?”

Doanh Tụ âm thầm mắng « Đồ ngu ngốc! Tần Hiên Dật sinh hả? Ai Thượng ai Hạ chẳng phải đã rõ, chẳng phải người nào, vật nào nhiệm vụ này sao? » Nhưng nàng vẫn chứng tỏ định lực thần kì của bản thân, duy trì vẻ mặt tươi cười nói: “Ta là nói chỉ có thể người dùng thôi?”

Tô Bạch hỏi lại: “Thực sự là có thể sao?”

Doanh Tụ đáp: “Có thể, nhưng người phải trả giá bằng một nửa tuổi thọ.”

Tô Bạch « Ồ! » một tiếng, suy nghĩ một hồi mới nhìn Doanh Tụ cười bảo: “Ta nghĩ ta sẽ không.”

Doanh Tụ thiếu chút nữa đập mặt xuống bàn, cố gắng vớt vát: “Người nghĩ kĩ đi!”

Tô Bạch cắt ngang nàng: “Không cần nghĩ nữa, ta sẽ không đâu.”

“Vì sao?” Doanh Tụ thều thào hỏi.

Tô Bạch trầm ngâm nói: “Kỳ thực thế này, ta đến đây là do Tần Hiên cưỡng ép, khi đó mặc dù ta cũng là hoàn toàn cam tâm tình nguyện. Ta cũng thật cảm động khi có người nguyện ý yêu thương ta nhưng không có nghĩa ta thích cách ép buộc của đối phương như vậy.”

“Nhưng trong khoảng thời gian từ đó đến nay Tần Hiên lấy tâm thành ý thật đối đãi ta, tình cảm sâu nặng vô cùng. Trời chuyển lạnh hắt khoác thêm áo choàng, trời nóng liền tìm kiếm hàn ngọc bày quanh cho ta trốn nhiệt, biết ta thích ăn món gì liền phân phó đầu bếp làm thật nhiều đưa ta, biết ta không thích một mình cô quạnh nên mặc dù bận bịu giáo vụ cũng đều cố gắng thu xếp thời gian bên ta cùng nhau chuyện phiếm”

“Lần ta bị bắt cóc, khi hắt tìm đến nơi cả người đã gãy rộc, về sau ta hỏi qua đầu bếp mới biết những ngày đó hắt không hề ăn một thứ gì, hắt là lo lắng cho ta đến nỗi không thể ăn uống thức gì, chẳng lẽ ta lại vô tâm tới nỗi không nhận ra tấm lòng người khác sao?”

“Ta biết đối với Tần Hiên, đối với Thịnh Y giáo mà nói đều sẽ cần một hài tử kế thừa. Nhưng khi hấn quyết định chung sống với ta tất nhiên đã nghĩ tới chúng ta căn bản không có khả năng sinh hài tử. Nếu như ta vì sinh tiểu hài tử mà tổn hại phân nửa thọ mệnh, ta buộc phải xin lỗi hấn...”

“Ta nghĩ trên đời này chuyện đau đớn thống khổ nhất là người mình yêu thương nhắm mắt trước, để lại trên cõi đời này chỉ một bóng một hình, ta sẽ không để hấn phải chịu nỗi đau này. Ta sẽ không bao giờ!”

Doanh Tụ đột nhiên không thốt nên lời, nàng bị bất ngờ, nàng không thể tin Tô Bạch thường ngày ngơ ngẩn ngẩn lại có thể nói những lời này.

Ngoài cửa sổ mấy tên đang thập thò nghe trộm cũng ngây ngẩn người, đều tròn xoe mắt nhìn nhau, gãi gãi sống mũi cười trừ. Mấy người ấy không biết rằng phía sau họ Tần Hiên Dật mỉm cười mà đôi mắt tuôn xuống hai hàng lệ.

13. Chương 13: Cái Gọi Là Hạnh Phúc Mãi Mãi

Ngày vẫn trôi trôi, tai ương của Tô Bạch còn vẫn tiếp diễn.

Nhưng mà

Đào tư vẫn sẽ dụ dỗ chơi cờ sau đó lột sạch tiền tiêu vặt hàng tháng của y, chỉ có điều sau khi thu hết tiền hấn sẽ dẫn y đi ăn một bữa no nê.

Nguyệt Huy vẫn hàng ngày trực chiến tại liên hoàn trận động chân động tay gì đó, chỉ bất quá sỏi bay cát chạy lại hóa thành rợp trời mưa hoa chào đón Tô Bạch.

Doanh Tụ lại bắt đầu quay lại nấu canh bổ cho y, vẫn là bổ thêm cái này cái kia nhưng tác dụng chuyển qua dưỡng da, kéo dài thanh xuân (=))).

Hải Vị vẫn sẽ phối phương bổ dược, bất quá dược tính thay đổi, có lần hấn ta thậm thật thương lượng với Tô Bạch, tìm cách giúp y ‘phản thủ vi công’, có một điều không khéo lại vừa lúc Tần Hiên Dật đi qua nghe được. Kết quả một kẻ nào đó bị giáo vụ đề như Tôn Hành Giả dưới núi đá mà kẻ khác gào khóc thảm thiết suốt một đêm...

Hấn là một kết thúc hạnh phúc phải không?

Đọc xong mà cứ cười tùm tùm suốt, dễ thương vô cùng, yêu quá!

Yêu thật tốt đúng không?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cai-goi-la-vo-quyt-day-gap-mong-tay-cun>